संप्रीयमाणः पार्थानामृषभः पुत्रविक्रमात् ॥ ३० ॥
अत्यर्थं पीडयामास पुत्रं वज्रधरात्मजः ।
समन्यमानो विमुखं पितरं बभ्रुवाहनः ॥ ३१ ॥
शरैराशीविषाकारैः पुनरेवार्द्दयद्बलीः ।
ततः सबाल्यात् पितरं विव्याध हृदि पत्रिणा ॥ ३२ ॥
निशितेन सुपुंखेन बलवद्बभ्रुवाहनः ।
विवेश पाण्डवं राजन् मर्म भित्वातिदुःखकृत् ॥ ३३ ॥
स तेनातिभृशं क्रुद्धः पुत्रेण कुरुनन्दनः ।
महीं जगाम मोहार्त्तस्ततो राजन् धनंजयः ॥ ३४ ॥
तस्मिन् निपतिते वीरे कौरवानां धुरंधरे ।
सोऽपि मोहं जगामाथ ततश्चित्राङ्गदासुतः ॥ ३५ ॥
व्यायम्य संयुगे राजा दृष्ट्वा च पितरं हतं ।
पूर्वमेव सबाणौघैर्गाढं विद्धोऽर्जुनेन ह ॥ ३६ ॥
पपात सोऽपि धरणीमालिंग्य रणमूर्द्धनि ।
भर्त्तारं निहतं दृष्ट्वा पुत्रं च पतितं भुवि ॥ ३७ ॥
चित्राङ्गदा सदुःखार्त्ता प्रविवेश रणाजिरं ।
शोकसंतप्तहृदया रुदन्ती वेपती भृशं ।
मणिपूरपतेर्माता ददर्श निहतं पतिं ॥ ३८ ॥[1]
ततो बहुतरं भूरि विलप्य कमलेक्षणा ।
मुमोह दुःखसंतप्ता पपात च महीतले ॥ ३९ ॥
प्रतिलभ्य च सा संज्ञां देवी दिव्यवपुर्द्धरा ।
उलूपीं पन्नगसुतां दृष्ट्वेदं वाक्यमब्रुवीत् ॥ ४० ॥

[1] Ici finit une section d'*Açvamédhika parva*; je n'interromps pas la suite des slokas.